

HAZEGRAS

In het Nederlandse maandblad "Avenue" liet de Vlaamse auteur Marnix Gijsen een novelle "Nostalgie naar het Hazegras van Oostende" verschijnen. Daarin vertelt hij zijn eerste verlof als kleine jongen te Oostende. Een paar passages weerhielden onze aandacht, waarin hij het heeft over een zogezegd spookhuis. Wij laten hierna een paar zinnen uit dat verhaal volgen :

"Zo liepen Theo en ik meestal op het Hazegras rond. Hij kende de wijk grondig en was mijn gids. Er waren houtstapels waar we allerlei kattenkwaad konden uitrichten en er was vooral, wat hij noemde, het Spookhuis. Wie daar binnenging, kwam nooit meer aan het licht. Het had een nobele inrijpoort die doorgang verleende tot een brede corridor, die zeer somber was. Aan de voet van de statige trap stond een levensgroot beeld : een solide vrouwenfiguur torste in de geheven rechterhand een elektrische roodgekleurde toorts. Het was een onheilspellend gezicht. Theo deed me begrijpen dat die vrouw levend was, geen bronzen beeld en dat, indien we ons een paar meters verder in de gang zouden wagen, zij ons bij de lurven zou hebben gegrepen en ons geluidloos zou hebben vermoord. We konden echter geen dag weerstaan aan de bekoring en hebben herhaaldelijk ons leven gewaagd."

Na deze passage van vóór de eerste Wereldoorlog, vertelt hij ook nog op het einde van zijn zeer pittig verhaal :

"Theo heb ik nooit meer teruggezien en het duurde wel veertig jaar voor ik het Hazegras terugvond.
.....Aan de kant van het pleintje waar vroeger enige burgershuizen stonden, verhief zich een modernistisch kantoorgebouw in felle kleuren. Alleen het spookhuis bestond nog en de levensgevaarlijke bronzen dame torste nog altijd haar rode toorts in de donkere corridor, zoals ik, nog na vijftig jaren, mijn herinneringen en mijn heimwee naar mijn jeugd droeg ...".

Daar we echt benieuwd waren welk huis dat levensgroot bronzen damesbeeld met een rode toorts verborg, hebben we naar Marnix Gijsen geschreven, om hem de vraag te stellen. Hij bezorgde ons spoedig een antwoord.

In de brief stak een plannetje bij dewelke hij het Spookhuis in een zijstraat van het Oud-Station aanduidde. Tevens deelde hij mede dat zijn jeugdviend Corthout heette. Theo had nog een broer François en hun vader was loods.

In een aanvullend briefje liet Marnix Gijsen ons nog weten dat een Oostendenaar, geboren op het Hazegras, hem gezegd had dat het huis met de dreigende dame waarschijnlijk dit van een brouwer was. Persoonlijk hebben we al verschillende gebouwen van het Hazegras naderbij gaan bekijken en tevens aan verschillende mensen gevraagd of ze dat huis met het bronzen beeld kenden en of het heden nog bestaat. Tot op heden heeft er ons nog niemand kunnen helpen. Wellicht kan een van onze Plate-leden dit kleine litterair raadsel voor ons helpen oplossen.